

**„Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného
semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo
Boží.“**

1 Petr 1, 23.

**ÚNOR 2023
CASD Valašské Meziříčí**

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 4.2.- Jak zvládnout dluhy
- 11.2.- Ukládejte si poklady v nebi
- 18.2.- Jednomu z těchto mých nepatrných
- 25.2.- Plánování úspěchu

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
4.2.	Anna Petrovičová	Hynek Dona
11.2.	Květuše Tyšerová	Mikuláš Pavlík - Vsetín
18.2.	Pavel Pimek	Bohumil Mroček
25.2.	Petr Chára	Hynek Dona

Blahopřání k narozeninám

- 18.2. –Yudina Svitlana
- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola

ADRA Klub zdraví informuje

9.února 2023 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny – „**Etiopie, země mezi nebem a peklem**“, beseda Vítězslava Vursta

23.února 2023 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „**Manželské ne/povídání**“ – beseda Petra Wiselky v rámci Národního týdne manželství

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Národní
týden
manželství

MANŽELSKÉ KONTRASTY

Motto NTM 2023

Rozdíly se v manželství mohou týkat mnoha věcí. Toho, jaké máme názory na výchovu, řešení konfliktů, zacházení s penězi, komunikaci, intimní život, plánování, dovolenou, pořádek v domácnosti, trávení času s druhými lidmi, politiku nebo zda si chceme pořídit psa či chalupu.

Je ale také mnoho dalších kontrastů. Existují manželství s větším věkovým rozdílem, z rozdílných kultur, vztahy zasněných introvertů se společenskými extraverty. Manželství jedináčků s partnery z velkých rodin. Manželství tichá a manželství italská. Často si hledáme partnery, kteří nás dokáží „unést“ a jsou naší kotvou.

Rozdíly a odlišnosti jsou obvykle tím, co k sobě partnery přitahuje. Ve skutečnosti se často tam, kde nejde o zásadní věci, postupně shodneme na tom, že se na některé věci prostě díváme jinak nebo k nim jinak přistupujeme. Může nám to pomoci ocenit jedinečnost toho druhého.

„Kde nejde o zásadní věci “ je zde samozřejmě klíčová fráze. Je hloupé a zbytečné se od sebe odcizit kvůli otázkám, na kterých ve skutečnosti nezáleží. Jak ale rozeznat drobný nesouhlas od vážného rozporu v přesvědčeních a životní filozofii? Jak poznáme, kdy bychom si měli „trvat na svém“? Mnoha rozchodům by se dalo předejít, kdyby manželé více přemýšleli o svých odlišnostech a nechtěli se jich za každou cenu zbavit. Je to těžké, protože většina z nás chce mít „pravdu“ a cítíme se být v právu. Odpovědi na tyto otázky budou záviset na tom, jakou důležitost přikládáme jednotlivým problémům.

Věříme, že nejsilnější vztahy jsou ty, ve kterých mohou být oba partneři sami sebou a zároveň si pomáhají „dostat jeden ze druhého to nejlepší“. Záměr měnit druhého člověka nebo se dramaticky měnit podle cizích ideálů ale odsuzuje mnohé páry k neúspěchu. I páry, které mají hodně

společného, musí někdy dělat kompromisy. Každý zdravý vztah zahrnuje schopnost žít a někdy se i smířit s našimi odlišnostmi nebo hledat společná řešení a cesty, jak se přizpůsobit jeden druhému.

Dovolme rozdílům, aby nás k partnerovi přitáhly blíže. Je téměř nemožné najít dva lidi, kteří dělají všechno úplně stejně. To, že se od svého partnera poněkud lišíme, může náš vztah učinit zábavnějším a vzrušujícím. Možná dostaneme příležitost podívat se na věci novým způsobem nebo zažít věci, které bychom sami nezkusili.

Nemusíme se vzdát toho, kým jsme, abychom mohli být v manželství spokojení. Pracovat s našimi rozdíly nám může pomoci lépe poznat sebe sama i to, kým se můžeme stát.

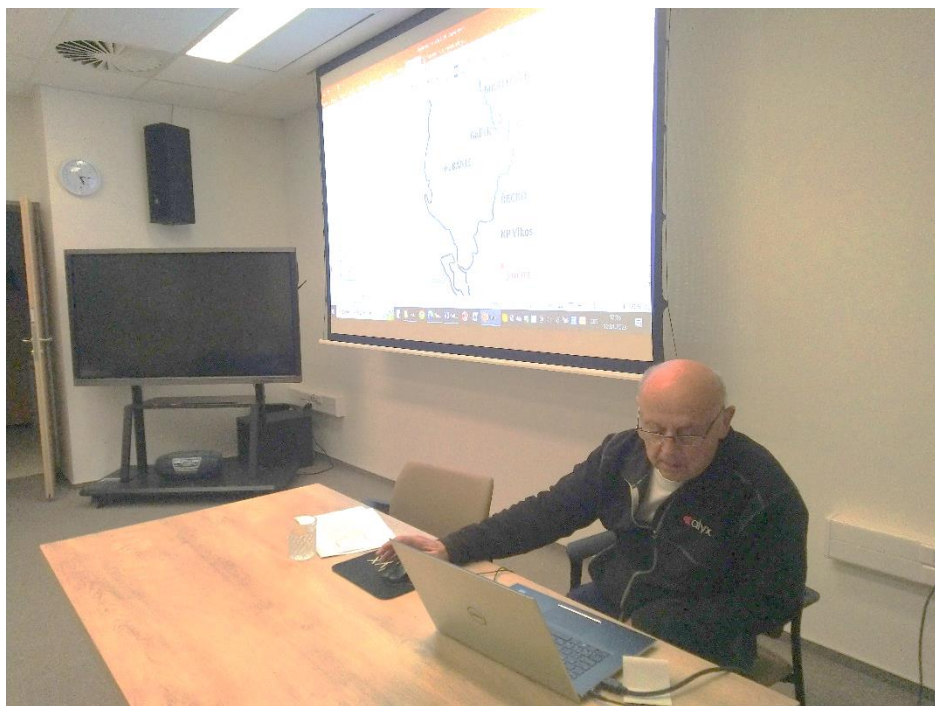
Převzato z tydenmanzelstvi.cz

Besedy Adra Klubu zdraví v lednu 2023

12. ledna 2023 Antonín Pasch – Balkánem na kolech

První beseda Adra Klubu zdraví nás zavedla na prosluněný Balkán. Abychom po svátcích udělali něco pro své zdraví, vyrazili jsme na kolech 😊. S naším přednášejícím Antonínem Paschem jsme se vydali přes Makedonii, nádherné a liduprázdné hory v Albánii, Řecko až k moři. Spaní na karimatkách pod stanem po několika hodinách šlapání v dešti není nic pro slabé povahy, ale pan Antonín je ostřílený cestovatel-cyklista a zvládl vše hravě. Navnadil nás dokonce na další úžasné túry, například po ostrovech Chorvatska. Pan Pach není pouze skvělý vypravěč a bavič, ale také zpěvák lidových písní, o čemž nás přesvědčil prakticky.

Plánů na další putování má náš přednášející mnoho, a tak se budeme těšit na další besedy.

26.ledna 2023 – Ladislav Šuba – Včely okolo nás

"Včely nejsou hloupé" zaznělo několikrát na besedě dne 26.ledna 2023 z úst včelaře pana Ladislava Šuby. A přesvědčil nás, že je to pravda. Tento drobný hmyz během svého nedlouhého života prochází různými obdobími a v každém koná jinou práci. Přesně ví kdy ji dělat, jak ji dělat, má neskutečně vypracovaný systém ochrany jednotlivých členů včelstva, ochrany klimatu v úlu. Bez včely by na naší planetě nebyl možný život. Vždyť její zásluhy o opylování, a tedy úrodu nejrůznějších plodů, jsou 143x větší, než zásluhy na tvorbě medu a dalších včelích produktů.

Dozvěděli jsme se, kdo to byli brtníci, jak žije včelí královna, proč mají trubci tak krátký život, kdy se máme začít bát včelího roje, které včelí produkty

můžeme využít a od jakých nemocí nám mohou pomoci. Ač většina posluchačů nebyli odborníci, beseda pro nás byla velmi zajímavá, poučná, a dotazy nebraly konce.

Iva Chárová

Alianční shromáždění 2023

Začátek nového roku patří již opakovaně aliančním shromážděním. Věc na Valašsku ještě před nedávnou dobou naprosto nemožná. Věřící ze všech místních církevních ohrádek se bez ohledu na příslušnost sejdou postupně v jednotlivých kostelech či modlitebnách. Ač se naše věrouky v určitých bodech liší, všichni máme jednoho společného Otce. Všichni jsme Jeho děti, všichni máme stejnou naději na spasení. A tak jako jedna velká rodina usedáme pravidelně na přelomu ledna a února svorně vedle sebe, a slovem i písní chválíme, děkujeme a prosíme.

První letošní setkání se konalo v úterý 17.ledna v modlitebně církve Apoštolské. Spousta aparatury a dvě obrovská promítací plátna dávala tušit, že velký prostor bude věnován zpěvu. Místností přelétaly z jedné strany na druhou radostné pozdravy sourozenců Kristovy rodiny. Přivítal nás „domácí“ pastor Tomáš Galda, mladý muž s moderním účesem a sympatickým vzezřením. Zahájil šňůru aliančních setkání, na která se všichni moc těšíme. Chválicí skupinka nás naladila na kázání, které pro

nás připravil kazatel Církve adventistů sedmého dne Hynek Dona. Základním textem pro jeho úvahu byl žalm 23. a novozákonní příběh o nasycení davu pomocí 5 chlebů a 2 ryb. Díky požehnání našeho Pána bylo nepatrným množstvím jídla nakrmeno mnoho lidí. Stejně tak naše nepatrné dary mohou být Pánem rozmnoženy natolik, abychom mohli učinit velké věci a pomoci mnohým lidem.

Modlitební chvílka tohoto setkání byla rozdělena na 3 oblasti. Sklonili jsme se nejprve v prosbách za potřeby jednotlivých církví našeho města, následně za moudrost při volbě budoucího prezidenta a potřetí jsme prosili za Ukrajinu, zemi neustále sužovanou válkou. Zvláště poslední část těchto chvil byla velmi emotivní, už kvůli přítomnosti několika Ukrajinských uprchlíků, kteří našli pomoc a azyl díky našim církvím.

Chválící skupinka složená z 3 sester a jednoho bratra nás provedla několika krásnými písněmi, kterými jsme oficiální podvečer zakončili. Nešlo však jen o modlitby. Naše setkání mělo i praktický smysl – všichni jsme se zúčastnili dobrovolné sbírky na místní hospic. Tato sbírka bude pokračovat i na příštích aliančních.

Jak už je dobrým zvykem, alianční setkání bylo ukončeno posezením v místní kavárničce. Různorodé stolečky, obrázky z notového papíru složeného do tvaru hvězdy, starobylé dveře přetvořené na věšáky a pohodlná křesílka vytváří velmi útulnou atmosféru. Zcela v rozporu s recesistní cedulí z doby bývalého režimu „Nezaměstnaným vstup zakázán“ je zde umožněno každému příchozímu bez rozdílu prožít příjemné chvíle, povyprávět s přáteli, sdílet své problémy i radosti. A to jsme také rádi udělali. Povzbuzeni milým setkáním těšíme se na další alianční.

Druhé alianční shromáždění se uskutečnilo 24. ledna 2023 v římskokatolickém kostele v našem městě. Chladivá zima uvnitř honosně zdobeného chrámu rozhodně nekorespondovala s náladou všech přítomných. Na setkání brášků a sestřiček z různých církevních ohrádek se každoročně všichni těšíme. Pod vedením faráře Pavla Stefana jsme si zazpívali spolu s chválicí skupinkou v čele s frontmanem Bohdanem

Mikuškem několik písní. Při čtení z Písma jsme zamířili do knihy proroka Izajáše 1, 12.-18. Hlavní myšlenky textu korespondovaly s následným kázáním Radka Palackého, kazatele Církve bratrské a lektora certifikovaných programů primární prevence KAM,z.s. Řadu let se věnuje problémové mládeži z ulice a snaží se trénovat jejich odvahu, důvěru a schopnosti. Každodenně se setkává s těmi, kdo potřebují pomoc jiných, kdo jsou opovrhováni. Pán Ježíš nás vede právě k zájmu o takové lidi, k soucitu, k obětavosti a k lásce.

Blok byl zakončen opět několika písněmi vyznávajícími díky našemu Pánu, modlitbami a za praktickou ukázkou toho, jak jsme přijali myšlenky kázání, je možné považovat sbírku pro Citadelu. S pokorou a vděčností

jsme přijali požehnání z úst bratra Stefana, a potom už naše kroky zamířily na faru, kde jsme v duchu starozákonního zvyku ukončovat bohoslužbu agapé společně obestoupili stůl s nejrůznějšími dobrotami. A jako je všude plno povídání, veselých pozdravů a smíchu při rodinném setkání, i zde – bez ohledu na církevní ohrádku – tomu bylo stejně. Za dobu trvání aliančních bohoslužeb a jiných ekumenických akcí jsme navázali řadu nádherných přátelství. I za to patří dík našemu milujícímu Bohu.

Třetí ze série setkání se uskutečnilo v poslední lednový den ve farním kostele Českobratrské církve evangelické. Připravené projekční plátno nás vedlo k myšlence, že budou promítány texty zpívaných písní. Ale vše bylo jinak. Alianční shromáždění zahájil farář místního sboru Daniel Heller. Čtení z Písma citovalo Markovo evangelium 6,34.-50. s úvodním veršem: „Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře.“ Zamyšlením nám posloužil 1. pastor Církve apoštolské Tomáš Galda, a opíral se právě o texty o pastýři. Bylo vidět, že uplynulých 20 let pracoval především s mládeží, protože jeho myšlenky byly pro lepší pochopení doprovázeny promítanými fotografiemi a dokonce videem, což byla pro nás novinka. Video ukazovalo reakce lidí, kteří přiletěli na letiště a zde je uvítali zpěvem naprosto neznámí zpěváci, jako kdyby šlo o VIP cestující. Na tvářích všech bylo vidět radost a dojetí. Pasažéři se cítili vítání, očekávání, důležití. Stejně tak bude vítat náš Otec a pastýř nás na nové zemi. Každý z nás je pro Něho jedinečný a milovaný, bez rozdílu vyznání, bez ohledu na chyby, kterých jsme se dopustili, bez závislosti na délce naší cesty víry. Je naším krásným posláním svědčit o tomto úžasném Bohu těm, kteří o Něm ještě neslyšeli, a žijí v obavách a bez naděje na nový domov.

Nezbytnou součástí těchto setkání je vždy modlitební chvíle. Z úst přichozích zaznívaly prosby i díky, dokonce nejen v češtině. Všichni jsme si uvědomovali, že Pán je pastýřem nás všech. Nedělá mezi námi rozdíly, ty si stavíme mezi sebe sami. Pán je moudrý a milující, a chce nás mít na

nové zemi – v novém domově všechny. O Jeho velikosti a lásce svědčila i závěrečná píseň z kancionálu:

*Ať chrání nás Bůh, ať žehná nám Bůh,
Jenž v lásce celý svět chová.
Když přijde zlý čas, je Bůh při nás,
V něm pramení síla nová.*

*Ať chrání nás Bůh, ať žehná nám Bůh,
A pláč všech nešťastných ztiší.
Těm, jež trápí hlad, Bůh chléb chce dát,
On bolestný nářek slyší.*

*Ať chrání nás Bůh, ať žehná nám Bůh,
Pryč dá vše, co život maří.
Duch svatý má moc: kde vládne noc,
Tam tmou pravdou svou prozáří.*

*Ať chrání nás Bůh, ať žehná nám Bůh,
A přijme nás do svých dlaní.
Bůh zná každou z cest, lid svůj chce vést
A přivést až k požehnání.*

Sladkou tečkou každého aliančního setkání je agapé, nejinak tomu bylo i v tento den. V sále místní fary na nás čekaly rozmanité dobroty nejen z dílny sester, ale také místního faráře. Jeho zelný koláč Dana Hellera byl opravdu skvostný. A už se těšíme na poslední setkání, které proběhne první únorové úterý právě v naší modlitebně.

Iva Chárová

Nový rok s chuligány

Nedělní bohoslužba chuligánův modlitebně CASD ve Valašském Meziříčí. Už evangelický teologický kazatel Dietrich Bonhöffer, odpůrce Hitlera a války, vězněný a na konci války na příkaz Hitlera popravený, v jedné ze svých publikací napsal: „Na každou lidskou bytost pohlížím jako na adepta Božího království, na osobu, za kterou zemřel Kristus na Golgotském kříži.“ Díváme se takto na všechny lidi kolem nás? Dělá nám to potíže. Přáli bychom si, aby se všichni lidé chovali slušně, žili spořádaně, pracovali, možná i to náboženství prožívali a projevovali stejně, jako my. No prostě podle našich představ. Samozřejmě mám s tím problém i já.

Přes tyto obavy a problémy s tím spojené jsme se s Markem Hůštěm, sociálním pracovníkem Elimu a pastorem sboru chuligánů, jak si říkají, dohodli, že pro lidi bez domova poskytneme občas v neděli dopoledne prostory modlitebny pro jejich bohoslužby.

Přijíždím v neděli kolem deváté hodiny dopoledne k modlitebně, kde se už na ulici tvoří hloučky účastníků bohoslužby. Nad nimi se vznáší

obláčky cigaretového dýmu. Většinou jsou v družných hovorech, vítají se navzájem. Snad je také spojuje ten společný statut bezdomovců. Lidé mladí i staří, ženy i muži, z širokého okolí valašského Meziříčí, Vsetínska, Rožnovska, dokonce až z Kroměřížska.

Mezitím se už v modlitebně montuje aparatura pro muzikanty a zpěváky, tentokrát mám dojem skupina ze Vsetína. V kuchyňce se připravuje snídaně, ranní agapé pro návštěvníky. Organizátoři setkání a muzikanti se sklání při modlitební chvílce. A mezi tím se sál naplňuje účastníky bohoslužby a pastor Marek zvaný Mefo všechny obchází, srdečně se s každým vítá, skoro s každým prohodí alespoň pár slov. Po chválách, písních, ke kterým se někteří přidávají, přichází ranní modlitba pastora a pozvání k bohatě prostřenému stolu, na který přispívám alespoň taškou vitamínů v podobě ovoce.

Po snídani si někteří musí alespoň na chvilku odskočit na ulici vychutnat si ranní posnídaňovou cigaretku. Pak už začíná bohoslužba.

Písně, čtení z evangelií. Statě o povolání rybáře Petra do služby. Na výzvu Ježíše opouští rybaření a tři roky chodí se svým mistrem, aby po nenaplněných snech se po smrti Ježíše na kříži vrátil zpět ke svému

řemeslu – rybaření. Druhá výzva od Ježíše přichází na břehu Genezaretského jezera. Ač to znělo docela nesmyslně v pravé poledne vyjet na moře a lovit ryby, vyplouvají, aby vzápětí pocítili Ježíšovo požehnání. I vám zní tato výzva přijmout Ježíšovo povolání. I vás Kristus povolává ke změně vašeho života. On je schopen učinit zázrak i s vámi. I když to zní mnohdy nesmyslně jako u Petra, u Boha je možné všechno. Hledím do řad asi 60 účastníků bohoslužby. Většina pozorně poslouchá, někteří snad jen v klidu sedí a jsou rádi, že nemusí zahřívát lavičku někde v parku.

Následují další písně, ke kterým se účastníci bohoslužby přidávají. Závěrečná modlitba pastora a závěrečná oznámení, trochu i výzvy. Kdo je tu poprvé? Dva lidé, kteří se přihlásili, dostali darem Nový zákon. Kdo hraje na nějaký hudební nástroj? Nic není zadarmo, tak sálem koluje pokladnička a k mému překvapení se plní jak mincemi, tak papírovými bankovkami.

Lidem se ani moc nechce odcházet, a mezitím už skupina žen uklízí kuchyňku. Další se chopí vysavače a luxují jak

kuchyňku, tak i modlitebnu.

Co říct na závěr? Jak jsem na začátku citoval Dietricha Bonhöffera: „Dívejme se na každou lidskou bytost jako na adepta Božího království, na osobu, za kterou zemřel Kristus na Golgotském kříži.“

Pavel Pimek

Novoroční besídka

Krásnou tradicí našeho sboru se stala novoroční besídka dětí. Léta běží, děti odrůstají nebo odcházejí, tak co s tím? Každý problém má řešení, když ho svěříme Pánu. A tak se zrodilo „Novoroční posezení“, na kterém kromě mládeže vystoupila také mládež pokročilá.

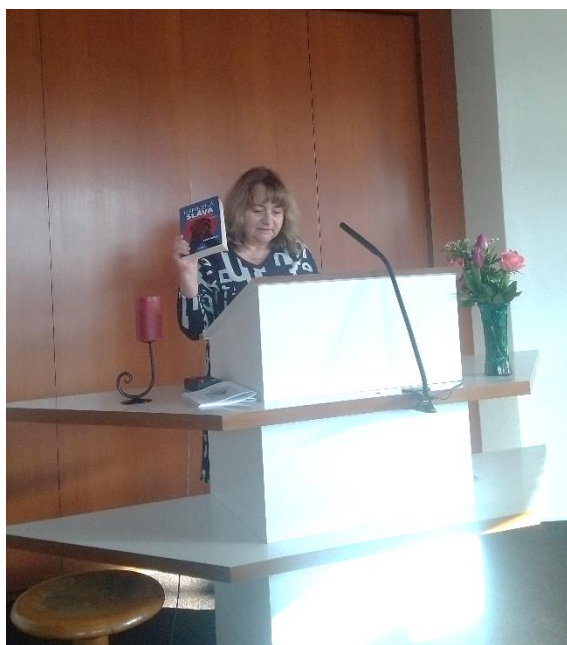
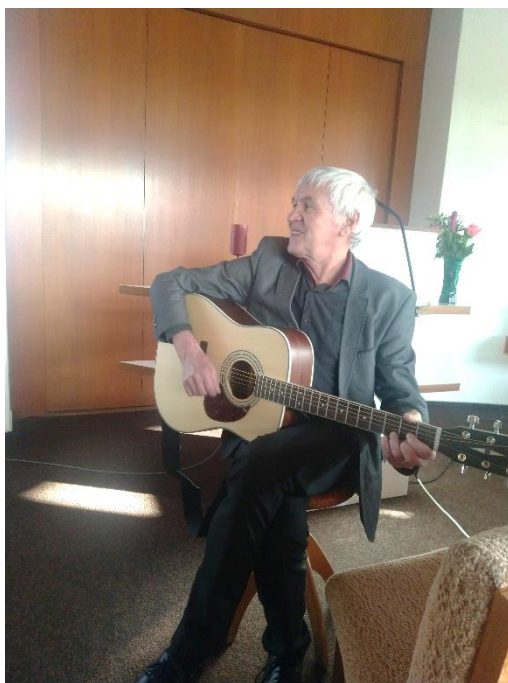
Dnešní sobotu po krátkém občerstvení u společného stolu jsme se přesunuli zpět do modlitebny, abychom společně zavzpomínali na to, co nám přinesl minulý rok, jaká

požehnání jsme přijali z rukou našeho dobrého Pána, poděkovali slovem i písní a vyprosili si požehnání pro rok nový.

V úvodu našeho setkání v režii sestry Ivy Chárové jsme shlédli video z fotografií pořízených na akcích, setkáních a výletech minulého roku. Je s podivem, jak moc událostí jsme prožili. Nejvíce záběrů bylo bezpochyby ze společných agapé. A to je dobře – společný stůl sjednocuje. Obraz doprovázený tematicky volenou hudbou následně vystřídalo slovo mluvené. Kazatel Hynek Dona nám přednesl krátké zamyšlení, jeho hlavní myšlenkou byla nutnost žít s Pánem Ježíšem. Ne vedle Něho, ale s Ním. Mít Boží slovo jako deštník proti hříchu, zlu, svodům. A tak vykročíme do nového roku všichni společně a s Pánem.

V našem společenství je řada hudebně nadaných členů. Tím, který se nebojí ani skládání hudby, ani jejího otextování, je bratra Franta Tomanec. Jeho písně jsou rozšířeny po širokém i blízkém okolí, a nejedna se stala „lidovkou“, kterou znají ve všech sborech napříč naší republikou, jen už nikdo neví, že je právě z pera bratra Franty. Písně jsou buď oslavné, nebo provokující k polepšení se a ještě většímu odevzdání se Bohu. Což ne vždy rádi slyšíme, ale

nakonec stejně vždy uznáme, že právě tato slova jsme potřebovali slyšet, abychom se posunuli zase kousek dál. Pro dnešní posezení vybral píseň „Sláva, ó sláva“. A abychom si ji patřičně užili, byli jsme vyzváni ke společnému zpěvu.

I slovem se dá Pán chválit, a tak nám sestra Květa Tyšerová přečetla jeden příběh z knihy „Ušpiněná sláva“. Korespondoval s tématem dnešního

kázání. Poslechli jsme si, jak se změnil život jednoho bezdomovce, alkoholika a zapřísahlého odpůrce Kristovců.

Dalším bodem programu bylo druhé video sestry Ivy dokumentující kazatele, kteří prošli naším sborečkem v loňském roce. Ohlédli jsme se za těmi, kteří dočasně odešli k Pánu, kteří nám velmi chybí, ale upínáme se k naději na vzkříšení a těšíme se na opětovné setkání s nimi. Nedílnou součástí našich společných aktivit jsou i výšlapy nejrůznějšího druhu. I na ty jsme zavzpomínali.

Součástí našeho sboru jsou dvě ženy z Ukrajiny, které u nás našly svůj nový dočasný domov. Také ony se připojily k programu a zazpívaly nám jednu nádhernou ukrajinskou chválu. A my všichni, kteří jsme zoceleni komunistickým školstvím a výukou ruského jazyka jsme dnes ocenili, jak dobře jsme se zřejmě učili, protože azbuka nám v hlavách více či méně zůstala, a my jsme se mohli ke krásné písničce také připojit. Byla to velmi silná a dojemná chvíle. Díky Pane za ni.

Nezůstali jsme ochuzeni ani o hudební přednes. Jindřiška Mročková nám zahrála skladbu na housle, a tím uvedla krásné novoroční zamyšlení

sestry Svatky Balážové. Posledním vystoupením nás potěšila Adélka Vráblová a Dalibor Pimek, kteří si pro nás připravili 2 skladby na violoncello.

Zakončení novoročního posezení bylo v rukou našeho kazatele Hynka. V modlitbě poděkoval ještě jednou za všechna požehnání, kterých se nám dostalo, a vyprosil pro nás požehnání, za které jsme velmi rádi. A tak jako každým rokem, i letos byla besídka ukončena rozdáváním novoročních veršů. Pán vedl naši ruku při výběru, a každý si přečetl přesně to, co potřeboval pro daný čas slyšet.

Naše netradiční novoroční posezení bylo opět požehnané, plné radosti, slz dojetí a vzájemné lásky. Chceme Ti Pane děkovat za Tvou přítomnost, vedení a všechny naše budoucí cesty chceme opět svěřit Tobě. Buď naším světlem ve chvílích dobrých i horších. Amen.

Iva Chárová

Sestřičky Ukrajinky mezi svými

O třetí lednové neděli je v meziříčském společenství Apoštolské církve poněkud rušněji. Kromě početné skupiny běženců z Ukrajiny se tu objeví i křesťanský pastor Konstantin Melnik, sloužící v poměrně velkém městě Krivyj Rih. S Valašským Meziříčím jej a jeho sbor pojí dlouholeté přátelství, potvrzené opakovanými finančními sbírkami, určenými pro dobročinné aktivity ve zmíněné, těžce zkoušené zemi. Zatímco dary zmíněného shromáždění vynášejí kolem dvaceti tisíc českých korun, výtěžek nedávného vánočního bazaru, který se konal na témže místě, vystoupal na osminásobek.

Popisované bohoslužby se účastní také naše milované sestřičky, Světlana s Olenou. Konečně slyší zvěst Božího slova v dokonale srozumitelném jazyce. Kostřa svoji promluvu postaví na známých slovech Jana Křtitele oznamujících farizeům, že přichází ten, který má v ruce lopatu, jejíž pomocí na svém mlatu pročistí zrna od plev. Jakkoli výklad podobenství primárně míří na současnou Ukrajinu, proces

tříbení se tak či onak dotkne či dotýká každého, kdo do Boží obilnice náleží. Završením úvahy není spílání na Putina ani provolávání slávy Ukrajině, ale poděkování Nejvyššímu, že i ty nejsvízelnější zkoušky mohou milujícím Boha dopomoci k dobrému. Jako příklad uvádí zážitek jistého pastora, který svým obstarožním autem narazí do nablýskaného vozu nejvyšší třídy. Nešťastník vystoupí, řidiči poničeného monstra se představí jako křesťanský kazatel a kajícně přiznává svoji vinu. Poškozený velkopodnikatel jej místo nadávání srdečně obejmě a se slzami v očích prohlásí: „Díky Bohu, že mě takto zastavil! Měl jsem

neřešitelné finanční problémy a zrovna jsem jel, abych se za městem oběsil...“

Košť se pochopitelně nevyhýbá ani popisu aktuální situace, jíž musí ve své zemi dnes a denně čelit. My ji známe z obrazovek, on a jeho blízcí z přímého přenosu. Nejsilnějším momentem je modlitební chvíle. A také upřímné děkování za pomoc, které se Ukrajincům od českých sourozenců dostává. Jedno ani druhé se neobejde bez nezadržitelného proudu stékajících slz. Stékají i z očí evidentně dojaté Oleny a Světlany. Ostatně, my, kteří jsme ve sboru či během modlitebního týdne mohli naslouchat jejich vlastním srdceryvným prosbám, tak trochu víme, o čem je řeč. Když umírají známí a hrouť se domy i budoucnost, jakékoliv okázalé formality jdou do ztracena...

Následné popovídání s krajany i posezení ve sborové kavárně je už i pro naše sestřičky o poznání veselejší. Přestože i tady prosakuje vážnost současné nelehké doby, přece jen na mnoha tvářích vítězí úsměvy. Díky vědomí, že pročišťování mlatu sleduje hlubší smysl a lopatu má v ruce ten, který vidí dál než kdokoliv z lidí. Do věčnosti, k níž jako děti nebeského Otce svou vírou směřujeme...

František publikán Tomanec

Rozhovor s Romanem Mašílkem

Určitě si většina z nás všimla, že nás třetí týden v listopadu bylo ve sborových lavicích mnohonásobně více než obvykle. Mohla za to nám už známá akce We-send. Víme ale, jak myšlenka We-sendu vznikla a jaké je její poslání? I mě tyto otázky napadly, a proto jsem kontaktovala právě kazatele Romana Mašílka, který stojí za celým děním We-sendu a který mi poskytl odpovědi.

1. Jak bys sám za sebe popsal We-send?

We-send je komunita mládeže CASD a jejich kamarádů. Nerad používám slovo projekt, i když někdy je to rychlejší, leč my v první řadě fungujeme na vztazích, takže jsme živé hnutí. Někdy tedy až moc. 😊

2. Jak vlastně vznikla myšlenka We-sendu?

Myšlenka přišla postupně, řekněme evolučně, nejedná se o něco úplně nového a revolučního. Vždycky v historii existovaly skupiny mládeží, které se setkávaly a prožívaly věci společně. Naše revoluce spočívá snad jen v tom, že pravidelnost našich setkání je každý měsíc a nejedná se jen o jedno nějaké odpoledne, ale celý víkend včetně bohoslužby. V sobotu dopoledne jsme součástí hostitelského sboru. Chtěli jsme a chceme, aby se mládež a lidé ve sboru vzájemně setkávali a prožívali věci spolu.

3. Proč si myslíš, že jsou tyto setkání pro naši adventistickou mládež důležité?

Často se jedná o mládežníky, kteří nemají ve svém církevním okolí moc vrstevníků. A pokud ano, tak je to v rámci projektů mimo sbor. U nás a s námi se zapojují přímo do průběhu bohoslužby, dostávají prostor a zároveň jsou obklopení spoustou dalších mladých lidí, takže pocit osamělosti mizí.

4. Je nějaký nezapomenutelný zážitek, který jsi na We-sendovém setkání prožil?

Nezapomenutelných zážitků je vážně spousta a nelze vybrat jen jeden ani několik. Zažili jsme spoustu báječných věcí, ať už křty, svatby, děti, tak také třeba Památku Večeře Páně s tehdejší předsedou K. Staňkem, který ji sloužil speciálně pro naše hnutí. Ale obecně platí, že co setkání, to spousta výjimečných věcí.

5. Napadá tě nějaké povzbuzení pro mládež nebo pro sbor, které bys chtěl říct?

Má to cenu. Možná bych si dovilil zmínit poslední slova, která mi psal Alan Chlebek, než odešel. Těším se, až spolu budeme vytvářet hodnoty, které nás převyšují.

Moc děkuji Romanovi za odpovědi, které nás jistě utvrdily v tom, jak je tato akce pro naše mládežníky prospěšná a potřebná. Společně se těšíme na každé jedno setkání a jsem moc ráda, že toho i náš sbor může být součástí.

Izaiáš 40:30-31

Mladí jsou unavení, zesláblí, mládenci klopýtají a padají, kdo ale v Hospodina doufají, ti nabývají nových sil: Vznášejí se jako na orlích perutích, běží a nejsou vyčerpáni, kráčí a nejsou znaveni.

Adéla Vráblová

Vzpomínáš, Petře?

třetí pokračování seriálu, tentokrát o akci

Úsměv pro Ukrajinské děti

Na začátek posledního roku minulého století se, Petře, jak jistě dosvědčíš, nedá jen tak zapomenout. Polovinu území někdejší Podkarpatské Rusi spláchla stoletá voda a experti tuto katastrofu řadí hned za pověstný Černobyl. Jak dobře víš, česká Adra neváhá a okamžitě tam vysílá několik plně naložených kamionů s humanitární pomocí. Pochopitelně neváhají ani Valaši a tak hned po Novém roce rozjíždějí akci nazvanou Úsměv pro ukrajinské děti. V součinnosti s knihovnami vsetínského okresu osloví všechny školy a díky pomoci třiatřiceti z nich se do konce února nashromáždí bezmála čtyřicet kubíků nejrůznějších darů. Jak si určitě vzpomínáš, mezi nejpilnější aktivisty patří i vaše hranická trojice. Kromě tvé maličkosti ještě tvá krásná Simona a také vlastní maminka Boženka. Budova adventistického sboru ve vašem městě se dokonce stává sběrným centrem pro tuto oblast. Umístění pokladničky pro soustřeďování finančních darů však ctěný výbor z

nějakého nepochopitelného důvodu odmítá. Což nakonec ani tak nevadí, protože díky vaší vynalézavosti hraniční dárce posílají peníze složenkou přímo na příslušný adrácový účet. A na věcných darech od lyží až po těstoviny se pak podílí nejméně pětatřicet štědrých spoluobčanů. Ještě rušnější situace je ve Valašském Meziříčí. Kancelář ředitelky Městské knihovny je zavalena objemnými krabicemi a tvůj mateřský sbor na Hřbitovní ulici zdobí do vysoka naskládané stohy nádherně pomalovaných balíčků od školáků a studentů mnoha základních a středních škol nejen z Meziříčska, ale díky Janě Saidurové, blahé paměti Petrovičové, také z Rožnovska a Frenštátska. Vsetínská úroda by se tam

už nevtěsna, a tak díky agilní knihovnici Marušce Pokorné zůstávají až do odjezdu kamionů v místní bibliotéce. Nepochybně si, Petře, pamatuješ na poslední únorovou sobotu. Účastníci meziříčské bohoslužby se dovnitř prodírají jen úzkým pestrobarevným koridorem. Také vlastní modlitebna hýří optimistickými odstíny. Kupodivu nikdo z přítomných neprotestuje. Někteří dokonce prohlásí, že vstoupili do nejkrásněji vyzdobené katedrály na světě. Cosi na tom určitě bude. Z pomalovaných krabic totiž prosakuje vůně lásky, se kterou byly dárky

pro ukrajinské děti jejich českými vrstevníky sestavovány. A že s takového svatostánku má radost i svým Duchem přítomný Tvůrce vesmíru, o tom nemůže být ani těch nejmenších pochyb.

O pár dní později se, jak víš, osazenstvo modlitebny nápadně pozmění. Do lavic kromě tehdejších adrácových špiček v podobě Rudy Reitze, Jendy Lauterbacha a Aleny Rusové zasednou také regionální zástupci „sedmé velmoci“. Díky tomu se v místní televizi, rádiu i novinách, mezi nimiž tentokrát nechybí ani kontroverzní Blesk, objevují potěšitelné zvěsti, květnatě opěvující plody valašské štědrosti. Není divu. Jenom do sbírky věcných darů se zapojilo nejméně jedenáct set dětí a více než pětistovka dospělých. Finanční pomoc na zajištění dopravy na Ukrajinu nabídlo nejen Město Valašské Meziříčí, ale také celá řada firem, spolků i víceméně neznámých jednotlivců.

K lítosti mnohých, kterým originální kostelová výzdoba učarovala, se

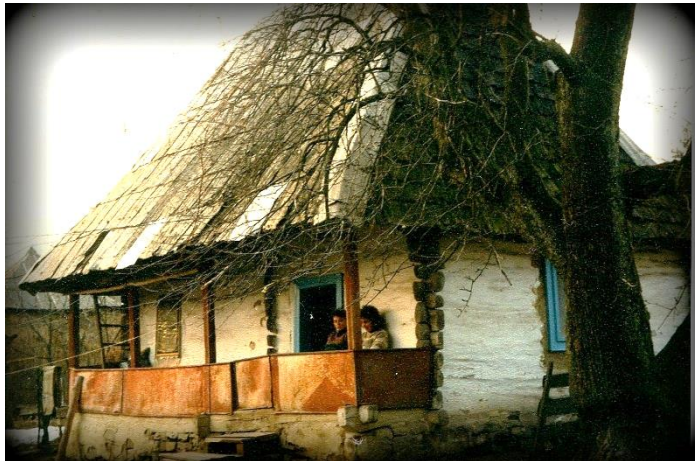
nahromaděné věci přesouvají do dvou přistavených kamionů. Ty po doplnění nákladu ve zmíněném Vsetíně a zlínských Malenovicích poté zamíří k východním končinám. A my se, Petře, hned o den později v modrém devítimístném fordě, který už známe z nedávných bosenských misí, vydáváme na spanilou stíhací jízdu. Vybranou společnost, jak si asi vzpomínáš, doplňuje již zmiňovaná Jana s kamarádkou Petrou, domácí Laďa Smílek, ochotný dobrovolník Pepa Vogt a také dvoučlenný

štáb tehdejší Valašské televize. Ten slibuje natočit ucelený dokument, na němž už od začátku akce neúnavně pracuje.

Nevím, jak na tebe, Petře, ale na mne dělá překročení ukrajinské čáry nesmazatelný dojem. Dvě hodiny před svítáním nás tu vítá slušná fronta, vlezlá kosa a všudypřítomné ostnaté dráty. V přítmí si všímáme nejen našich vyčkávajících kamionů, ale také neobvykle obézních dam, které se v dlouhých kožešinových kabátech protahují přes celnici. Evidentně si jich nikdo nevšímá. Pointu pochopíme, jenom co překročíme vlastní hranici. V jednom odlehlejšíh zákoutí je v ustupujícím šeru spatříme, jak si ve spodním prádle kolem nepříliš tučného těla ovazují punčochy napěchované krabičkami cigaret. Poté, co se převtělí v bachraté báryšny, hodí přes sebe zmíněné utajovací kožichy a pod přímým dohledem obrovitého kamenného rudoarmějce důstojným krokem míří zpátky k celnici. Při brzké zpáteční cestě na Ukrajinu samozřejmě opět nepůjdou po prázdnou. Zajímavá varianta mezinárodního obchodu nás nesmí překvapit. Bez všudypřítomné korupce by se tato východní země do několika dnů

bezpochyby
zhroutila.

Možná si, Petře,
pamatuješ na
výživnou
ochutnávku
ukrajinské
současnosti na
jednom
ukrajinském
tržišti, ale
hlavně na

nekonečné drkotání po hlavní silniční spojnici s východem. Cestou plnou hlubokých výtluků si všímáme nejen nápadně chudých obydlí zdejších proletářů, ale také barokně pojatých zámeckých vil místních oligarchů. O pátečním podvečeru jsme konečně v rozlehlé vesnici Bedevlji, v níž se nachází i poměrně nová adventistická modlitebna. Podstatná část budovy slouží jako sklad humanitární pomoci, kde, jak víš, o dva dny

později skončí také část našeho aktuálního nákladu. Nadprůměrně aktivní pastor Ivan Filip některé z nás pak posílá do sousední Teresvy, kde nacházíme ubytování u nepříliš bohatých členů místního křesťanského společenství. Jakkoliv má rodina až příliš hluboko do kapsy, slavnostní vítání dne odpočinku se neobejde bez plného stolu nejrůznějších místních dobrot. Z očí dvacetiletého blondatého synka, který s námi sedí u stolu, však vyzařuje smutek a neskrývaná beznaděj. Doktoři mu diagnostikovali cukrovku. U nás žádný neřešitelný problém, ale tady by si musel nezbytný inzulin zaplatit. A na to rodina ani zdaleka nemá. Nedávno dorazila jobovka. Stejná diagnóza se potvrdila i u chlapcovy sedmnáctileté sestry...

Sobotu, jak je našim zvykem, trávíme v místním křesťanském společenství. Modlitebna je narvaná. Většinu lidí však netvoří členové sboru, ale běžní občané z vesnice i jejího okolí. Jana míří mezi děcka do sobotní školky, my zase, jak víš, nasloucháme kázání našeho respektovaného ředitele a řidiče Rudy Reitze. Následující den je opět ve stylu aktivního adrování. Dlouhán Volodě nastartuje svůj terénní mikrobús značky UAZ a díky svým výjimečným jízdním schopnostem se dokáže i s objemným humanitárním nákladem vydrápat až k těm

nejzapadlejším chalupám rozesetých po okolních kotárech. Většina živitelů rodin zamířila do zahraničí, protože tady na práci prakticky nenarazí. Sociální dávky jsou zanedbatelné, většinou žádné. Drtivá většina starousedlíků živoří na hranici přežití. Jako například rodina, v níž je šest dětí a hluchoněmí rodiče. Všichni jsou odkázáni výhradně na pomoc druhých. Aby toho nebylo málo, některé domky vzaly při velkém sesuvu půdy za své. Jejich obyvatelé se tísní, kde se dá, většinou u svých příbuzných.

To, co se s tebou dělo v pondělí, už, Petře, známe jen z tvého vyprávění.

Dárky valašských dětí jste, pokud vím, přeložili do mohutného vojenského

nákladáku značky ZIL a pak vyrazili proti proudu říčky Teresvy. Velká voda tam vzala s sebou nejen silnici a úzkokolejku, ale i spoustu obytných domků. Tři hodiny se kodrcáte necestami i širokým řečištěm, abyste pak mohli plody české štědrosti rozdat dětem místních horalů. Většině z nich totiž povodeň odnesla i loňskou uskladněnou úrodu. Zatímco vaše skupina včetně televizního štábu operuje v hlubokých horských údolích, s Janou, Petrou a Laďou Smílkem se účastníme předávání zbylých pomalovaných balíčků přímo v povodí řeky Tisy. Liazka legendárního řidiče Jendy Lauterbacha, zvaná Modrý mezek, která se kdysi dostala až do totálně rozbitého čečenského Grozného, postupně zastavuje na nádvoří tří velkých internátních škol pro děti ze sociálně ohrožených rodin. Vykulení i usměvaví caparti už ve srovnaných řadách napjatě vyhlíží, který z balíčků přistane v jejich náruči. Určitě to, Petře, znáš. Ten pocit, kdy z tvých rukou někdo vděčně a dychtivě

přebírá nějaký dar. To je to zdaleka nejkrásnější, co tě může na takovéto humanitární misi potkat.

Možná si pamatuješ, že se za nějaký čas po návratu domů opět potkáváme. Kde jinde než v epicentru dění, v meziříčské Městské knihovně. Svoji premiéru si tu za občasné asistence cimbálu Růženy Děcké odbývá nejen dokumentární snímek Valašské televize, ale i děkovné plakety Jindry Oleše, které budou místní Adu provázet i příští desetiletí. Pozadu nezůstává ani rožnovská Jana. Jako poděkování dárčům a sponzorům nejdříve spolu s Ivo Hrachovcem zazpívá v Janíkově

stodole a poté za účasti Pavla Kantora rozdává v místním kině Panoráma zmíněné Jindrově děkovné plakety. Podobné setkání si neodpustí

ani Vsetíňáci. Zdejší školáci zde odtajní větu, jíž se při chystání dárečků řídili: „Posíláme to, co by i nám udělalo radost, ne to, co nepotřebujeme“.

Tvůj život, Petře, už skončil, ale něco z tvé DNA uvízlo i v posmutnělém kraji kolem řeky Tisy. Někteří si tam možná ještě dnes vzpomenou na pomalované balíčky. Mnohým vykouzlily úsměv na tváři, jiné možná inspirovaly k dosažení pocitu vnitřní harmonie. Jako třeba prostínký dětský nápis na jednom z nich: „MNĚJME SE FŠICHNI RÁDI A POMÁHEJME SI V DOBRÉM I ZLÉM A BUDEME ŠTASTNÍ“ Možná, že bys teď k tomu jenom dodal: „Pokud ještě žijete...“

Franta publikán Tomanec

Retro koutek – dědeček bulletin

Převzato z TNN červen 2003

„S“ nebo „bez“ – záznam kázání Alana Chlebka

Možná znáte tu hru, kdy sedíte v kruhu, předáváte si předmět a přitom říkáte "předávám s", nebo "předávám bez". Úkolem hry je přijít na princip, co to je znamená a jak se to dá použít. Čím dál, tím více mi připadá, že jsme do obdobné hry vtaženi všichni. "S", nebo "bez"?

Při pročitání novin stále více zaznamenáváme neklid, nejistotu, strach, obavy, ... Mohu bezpečně bydlet, aniž bych měl strach z živelných katastrof, ať je to u nás voda, nebo v Austrálii oheň? Mohu p5ejít bezpečně přes ulici, aniž by mě srazilo auto, nebo na mě mířil šílený střelec (Washington)? Mohu jít do společnosti - do divadla, aniž bych tam byl použit jako rukojmí (Rusko)? Mohu žít v poklidu, aniž bych se bál, že Iránci použijí nějakou chemickou zbraň v naší vlasti jako odplatu za to, že naši vojáci pomáhají v boji proti nim? Mohu otevřít dveře svého bytu a pomoci potřebnému, aniž bych se obával, že mě okrade, nebo mi ublíží? Mohu se sdílet se svým bratrem či sestrou, aniž bych prožíval strach z toho, že si o tom budou vyprávět pak všichni za mými zády? Mohu...?

Napříč snahám o sjednocení, svět kolem mě se stále více stává nepředvídatelným, nedůvěryhodným, nečitelným a tak pro svůj strach se raději uzavírám do bezpečí své anonymity, hlavně, abych nemusel někam jít, něco dělat, něco riskovat, něco obětovat, potřebuji mít jistotu svého bezpečí. "Dejte mi se vším pokoj." Hra "s" nebo "bez" mě přestává bavit.

"Dejte mi pokoj." Fráze, nebo skutečné přání? Potřeba pokoje, bezpečí je silnější než kdy jindy. My hledáme pokoj, bezpečí a mnohdy, když se domníváme, že jsem "v pohodě", přijde "velká voda" a vše odnese.

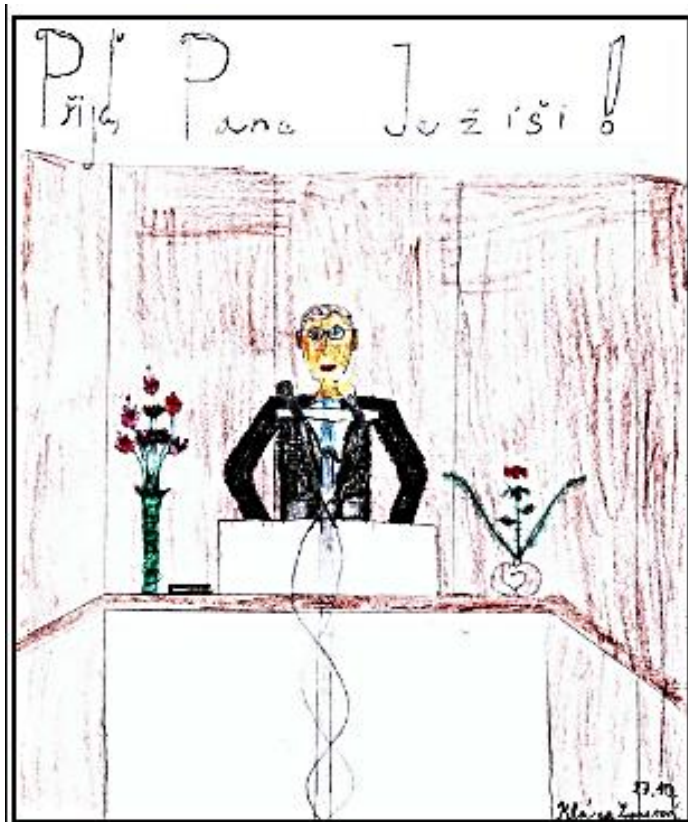
"Pokoj svůj vám dávám, ne jako dává svět, já dávám. Vaše srdce ať se nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím a přijdu k vám."

Slyšel jsem, že pokoj je odvozen od prsu. Pokoj, to je jako stav po kojení. Když váš miláček je nasycený kvalitní stravou, cítí se v bezpečí, nemusí si

na nic hrát, je sám sebou a ví, že mu nic nehrozí, protože ví, že je v náručí mámy, která ho objímá a miluje.

Velice se mi ta myšlenka líbí. Přesně vyjadřuje to, co znamená být Božím děťátkem. "Pokoj svůj vám dávám, ne jako dává svět."

To je skutečná, reálná naděje pro mě. To je naděje, která mi dává sílu jít do ulic navzdory odstřelovačům. "Jděte a získávejte mi učedníky."

To je poselství naděje, to je výzva k šíření pokoje.

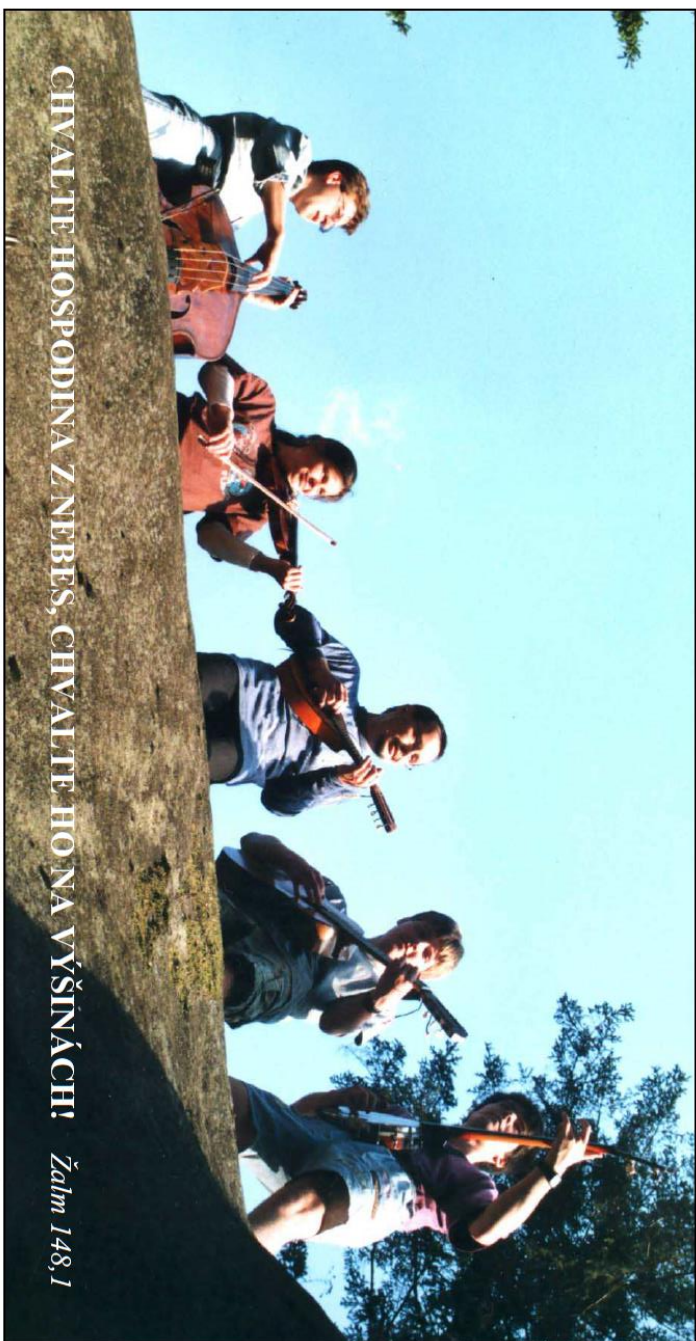
Já jdu, abych získával učedníky bez pocitu trapnosti, strachu, ... Já jim přináším zvěst o pokoji, bezpečí a jistotě, po které touží. Já jsem totiž ve stavu "po kojení." Pokud máte "hlad" po bezpečí a potřebujete "nakojit", mám pro vás tu

nejlepší zprávu. Ne sunar, ne sójové mléko, ale nejkvalitnější mléko je pro vás připraveno. "A kdokoli to slyší, ať řekne: Přijď! Kdo žízní, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života."

Chcete-li žít v pokoji a s nadějí, je třeba, tak jako dítě, několikrát denně přijít za tím, kdo vás nasytí.

Žijete "s" nebo "bez"? Žijete "s" nadějí nebo "bez" naděje?

Alan Chlebek

CHVALETE HOSPODINA Z NEBES, CHVALETE HO NA VÝŠINÁCH! *Žalm 148, 1*

Pokračování filmu Umučení Krista se začne natáčet letos na jaře

Christian Today informoval, že herec, režisér a producent Mel Gibson by měl v příštích měsících zahájit natáčení očekávaného pokračování. „Gibson usilovně pracuje na scénáři se scenáristou ‚Statečného srdce‘ Randallem Wallacem,“ informoval World of Reel. „Vzniklo již šest pracovních verzí.“

Na rozdíl od filmu Umučení Krista, který se zaměřil na názorné ukřižování Ježíše Krista, se očekává, že „Vzkříšení“ bude zkoumat tři dny mezi jeho smrtí a zmrtvýchvstáním.

Jim Caviezel si zopakuje svou roli Ježíše, dále se představí Maia Morgensternová jako Marie, Christo Jivkov jako Jan a Francesco De Vito jako Petr.

Jak již dříve informoval deník The Christian Post, Gibson, který v roce 2016 promluvil na evangelizační kampani pastora Grega Laurieho, uvedl, že na projektu pracuje již několik let.

Caviezel a Gibson neprozradili žádné další podrobnosti o pokračování, ale v minulosti herec přiblížil drobné detaily o projektu po jednom z rozhovorů s Gibsonem.

„Neřeknu vám, jak na to půjde,“ řekl Caviezel v roce 2018 deníku USA Today. ... „Ale řeknu vám tolik, že film, který se chystá natočit, bude největší film v dějinách. Je tak dobrý,“ dodal oddaný katolík.

převzato z www.krestandnes.cz

Písničky s příběhem

Sláva, ó sláva

Někdy v osmdesátých letech minulého století, tedy v době, kdy ještě meziříčský sbor docela slušně prosperoval, patřila mezi hlavní aktivistky kulturního dění Eva Hasmandová. Coby dítě z učitelské rodiny se věnovala nejen biblickému vzdělávání dětí, ale v jistý čas také najela na přípravu a nacvičování komponovaných programů, kterým se v onu dobu říkalo besídky. Tak, jak se to tenkrát dělo v každém druhém adventistickém společenství. Dostával příležitost každý, kdo uměl aspoň trošku intonovat, recitovat či brnkat nebo fidlat na nějaký hudební nástroj. Umělecká úroveň nebývala zrovna oslňující, ale to ani nikdo po nikom dvakrát nechtěl. Děcka, mladí a často i ti letitější tak dostali příležitost k uplatnění svých hřiven, jakož i k hrdinnému zápolení se zcela přirozenou neodbytnou trémou. Poté, co byl program představen domácímu publiku, nejednou docházelo i k tomu, že celý ansábl odcestoval s nacvičenou besídkou do nějakého blízkého, někdy i vzdálenějšího sboru. Byla to jedna z možností mezisborových sociálních kontaktů, které však nová doba z mnoha důvodů dokonale smetla ze scény.

Vraťme se však o nějakých těch čtyřicet roků zpátky. Zmíněná Eva někde narazila na útlou knížečku, jejímž autorem byl slovenský křesťanský poet Milan Jurčo. Poutavým způsobem v ní rozvíjel příběhy známých biblických postav. A tak na základě jeho básnické předlohy vzniklo pásmo o Abrahamovi, Mojžíšovi, Martě s Marií a také o posledním pozemském dnu Ježíše z Nazareta. Jedním ze zpracovaných příběhů byl i případ malomocenstvím postiženého Námana Syrského. A protože režisérka potřebovala do programu zařadit i sem tam nějakou písničku, neváhala oslovit moji maličkost, ukázala mi ve scénáři, kde by se měla nacházet a pak už všechno ponechala mému výběru. Problém byl ten, že jen výjimečně se našel veřejně dostupný song, který by na dané místo pasoval. Takže díky tomu vznikla celá řada úplně nových výtvorů. Mimo jiné i ten s výše uvedeným nadpisem. V původní verzi oslavoval monstrózní příjezd bohorovného monarchy Námamana, kterému sezvané davy hlasitě provolávaly slávu. Po skončení besídky však byla

jednoúčelová píseň prakticky nepoužitelná. Což se mi jevílo tak trochu jako škoda. A tak jsem její text přetransponoval do aktuální situace. Jednoduchý song dostal ryze adventní podobu oslavující blížící se největší událost všech dob, příchod Krále všech králů na tuto zem.

Jak už to v oné době chodilo, rok co rok se na podzim konal novojičínský festival autorské tvorby, tak zvaná SATI. Valmez byl pravidelným účastníkem. Publikum zvědavě očekávalo, čím zase překvapí. Zatímco reprezentanti ostatních sborů předem pilně nacvičovali, nám se, jako obvykle, do takových galejí nechtělo, a tak jsme si jednoho sobotního odpoledne s polovinou účastníků shromáždění letmo zkusili neustále opakované úseky o dvou slovech a hned následující den s tím vystoupili na prestižní novojičínské pódium. Pokud si pamatuji, kromě Pimkových, Válkových a našich děcek (včetně jejich rodičů) se tam objevil i jinak nevystupující Pepa Hasmanda či nepřehlédnutelná Žofie Kitzbergerová. Zkrátka a dobře, samozvaní interpreti od nějakých pěti do bezmála sedmdesáti roků. Na které příčce se zmíněná písnička v hodnocení umístila, si už asi nikdo nepamatuje, ale vzpomínka na svérázný valašský sbor, který si dovolil troufale narušit vžitě dekórum, u některých pamětníků stále přežívá. Docela mě o nějakých dvacet roků později překvapilo, když jsem toto „veledílo“ uslyšel (po vícehlasé úpravě uznávaného Pavla Kantora) v podání jednoho solidního brněnského pěveckého sboru. Poté mi ale došlo, že song už nemá současnému posluchači co říct. Třenice Západu a Východu zmizely v hlubinách minulosti, auta ani tovární komíny už skoro nekouřily a lágry či kasárna začaly sloužit bohu libějším účelům. Od února roku dvaadvacet se však nadějný vývoj otočil vzhůru nohama. Vypadá to, že toužebné vyhlížení konečného řešení v podobě invaze Krále všech králů nabylo na aktuálnosti. Takže se znovu na povrch vynořují takřka poslední slova Knihy knih: Přijď již, tedy, Pane Ježíši...

SLÁVA, Ó, SLÁVA

(tučně vytištěné zpívá sbor)

Sláva, ó, sláva - sláva, ó, sláva - sláva , ó, sláva - sláva, sláva, sláva !!!

1/ Na lepší zítřek tu čekáme - **sláva, ó, sláva** - o zemi nové si zpíváme -
sláva, ó, sláva

O zemi klidu a svobody – **sláva, ó, sláva** – o zemi lásky a pohody –
sláva, sláva, sláva

Nastavějte slávobrány, volejte na všechny strany, Pán Ježíš se zpátky na
zem vrátí

Celá země ať se ztiší, ať to každý člověk slyší, doba se nám strašně
rychle krátí

Sláva, ó, sláva...

2/ Země bez obav a napětí – **sláva, ó sláva** - infarktů, stresů a obětí –
sláva, ó, sláva

Bez kouře z aut a továren - **sláva, ó, sláva** - bez lágrů věznic a kasáren -
sláva, sláva, sláva

Nastavějte slávobrány...

Sláva, ó, sláva...

3/ Země bez hrobů a hřbitovů – **sláva, ó, sláva** - ostnatých drátů a
okovů – **sláva, ó, sláva**

Bez pláče, zrady a zklamání – **sláva, ó, sláva** – bez války, co smrtí
zavání – **sláva, sláva, sláva**

Nastavějte slávobrány...

Sláva, ó, sláva...

4/ Ta země bez hranic národů – **sláva, ó, sláva** – bez třenic Západu a
Východu – **sláva, ó, sláva**

Bez třídních a rasových rozbrojů – **sláva, ó, sláva** – pravda tam vládne i
bez bojů – **sláva, sláva, sláva**

Nastavějte slávobrány...

Sláva, ó, sláva...

5/ Na lepší zítřek tu čekáme – **sláva, ó, sláva** – o zemi nové si zpíváme –
sláva, o, sláva

O zemi, kde vše se utiší – **sláva, ó, sláva** – přijď již, tedy, Pane Ježíši –
sláva, sláva, sláva

Nastavějte slávobrány...

Sláva, ó, sláva...

SLÁVA, Ó, SLÁVA

FINE

G D2 G

bc

SLÁVA, Ó, SLÁVA, SLÁVA, Ó, SLÁVA, SLÁVA, SLÁVA, SLÁVA

SOBOR

G sólo

Na lepší zítřek tu čekáme SLÁVA, Ó, SLÁVA, O ZEMI NOVÉ SI ZPÍVÁME SLÁVA, Ó, SLÁVA,

D2 G

D2 sólo

SOBOR

sólo

O ZEMI KLIČKA A SVOBODY SLÁVA, Ó, SLÁVA, O ZEMI PĚSŤKY A POHODY SLÁVA SLÁVA SLÁVA

D2 G

D2

G

D2

SOBOR

D2 ad Fine

NAŠTAVĚTE SLÁVNOBRANÝ, VOLEJTEVA VŠECHY STADY. PAN JEŽÍŠ SE ZPĚTĚ NA ZEM VĚŤATI,
CELA ZEMĚ AŤ SE ZTÍŠÍ, AŤ TO KAŽDÝ ŽLOUZEK GLVŠÍ, DOBA SE MÁH STRÁSNĚ RYCHLE KRÁŤÍ

Křesťanský vtip – Ameňák

Z farního věstníku:

Ranní kázání: „Ježíš chodí po vodě“. Odpolední kázání: „Hledá se Ježíš.“

Zakládáme klub mladých maminek. Dívky, které se chtějí stát mladými maminkami, ať navštíví pastora v jeho kanceláři.

Farnice odložily oděvy všeho druhu. Jsou k vidění v přízemí fary.

Téma večerního kázání bude „Co je to peklo.“ Přijďte včas a poslechněte si zkoušku sboru.

Slečna Masonová zazpívala „Již nikdy touto cestou nepůjdu“, čímž samozřejmě potěšila celou konferenci.

Nedovolte strachu, aby vás uštval – nechte církev, ať pomůže.

Stravování na konferenci o modlitbě a půstu je zajištěno.

